

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/19/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1421202344
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Degmová Pospíšilová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1421202344.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej a sudcov JUDr. Valérie Kleinovej st. a JUDr. Anny Kašajovej v právnej veci žalobcu: PRO BONO, s.r.o., IČO: 47 102 110, so sídlom Aurela Stodolu 12, Prešov, zast.: BENČÍK & PARTNERS, s.r.o., IČO: 36 860 441, so sídlom Aurela Stodolu 12, Prešov, proti žalovanej: A. A. P., nar. XX.XX.XXXX, bytom Y. Q. XXXX/XX, T. M., zast.: 1. AdvokAAat advokátska kancelária s.r.o., IČO: 52 998 215, so sídlom Pri Habánskom mlyne 16, Bratislava, a 2. Márton & Partner, s.r.o., IČO: 47 242 019, so sídlom Dlhá 4, Senec, o zaplatenie 22.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV z dňa 16. novembra 2022 č. k. 8Csp/80/2021-103 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Bratislava IV zo dňa 13. apríla 2023 č. k. 8Csp/80/2021-133, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s opravným uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 13.4.2023 č.k. 8Csp/80/2021-133 p o t v r d z u j e .

Žalovanej p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobcu proti žalovanej, ktorou sa domáhal uloženia jej povinnosti zaplatiť mu sumu 22.000,- eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne odo dňa 10.03.2020 až do zaplatenia, skutkovo odôvodnenú tým, že veriteľ O. L. požičal žalovanej ako dlžníkovi na základe ústnej zmluvy o pôžičke peňažné prostriedky v hodnote 72.000,- eur, ktoré dňa 17.09.2018 previedol na účet žalovanej. Žalovaná poskytnutú pôžičku v dohodnutej dobe veriteľovi nevrátila, preto ju veriteľ predžalobnou výzvou zo dňa 11.02.2020 vyzval na zaplatenie dlžnej sumy. K úhrade pohľadávky žalovaná nepristúpila. Veriteľ Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 20.04.2020 uzatvorenou medzi O. L. ako postupcom a spoločnosťou žalobcu ako postupníkom previedol odplatne časť pohľadávky v sume 22.000,- eur na spoločnosť žalobcu. Žalovaná svoj dlh nesplnila ani žalobcovi ako postupníkovi na základe písomnej výzvy.

2. Žalovaná nárok uplatnený žalobou považovala za nedôvodný v celom rozsahu. Mala za to, že žalobca svoj tvrdený nárok nepreukázal predloženými dôkazmi. O. L., ako štatutárny orgán, zaplatil za spoločnosť Noveond International SE dlh na účet žalovanej, ktorým vyrovnal svoj osobný záväzok voči otcovi žalovanej. Žalovaná od žalobcu (ani jeho právneho predchodcu) neprevzala žiadnu sumu peňazí, nikdy neuzavrela so žalobcom (ani jeho právnym predchodcom) žiadnu zmluvu o pôžičke.

3. Žalobca v replike navyše uviedol, že na predložennom výpise z účtu je ako informácia pre príjemcu uvedené „pozicka JF“, skratka odvodená od mena a priezviska pôvodného veriteľa O. L.. Časť pohľadávky v sume 50.000,- eur, ktorú pôvodný veriteľ nepostúpil, uplatnil pôvodný veriteľ úspešne

v samostatnom konaní, pričom táto pohľadávka priznaná platobným rozkazom bola od žalovanej v exekučnom konaní aj vymožená.

4. Žalovaná v duplike navyše uviedla, že žalovaná sa nikde ústne, písomne, či iným spôsobom nekontaktovala s p. L., preto nebolo ani možné dojednať termín splatenia pôžičky. O. L. zaslaním finančných prostriedkov na účet žalovanej len splácal svoj vlastný dlh voči otcovi žalovanej, a to na pokyn otca žalovanej, ktorý má k jej účtu disponentské oprávnenie. Tiež uviedla, že žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v konaní, keďže finančné prostriedky na účet jej neposlal O. L., ale spoločnosť NOVEOND BOHEMIA s.r.o. O. L. preto nie je vlastníkom prípadnej pohľadávky voči žalovanej, od ktorej odvíja svoj nárok žalobca ako jeho právny nástupca.

5. Na pojednávaní súdu prvej inštancie právna zástupkyňa žalovanej uviedla, že O. P. požičal peniaze O. L. a on mu ich vracal, O. P. ho požiadal, aby to zaplatil na účet žalovanej - dcéry. Platbu O. L. poslal z úplne iného účtu a poznámka „pôžička JF“ znamenala, že O. L. chcel informovať, že je to splatenie jeho pôžičky. K pohľadávke vo výške 50.000,- eur uviedla, že problém bol v tom, že žalovaná si neskontrolovala elektronickú schránku, do ktorej jej bola zaslaná žaloba s prílohami a platobným rozkazom, medzičasom sa stal platobný rozkaz právoplatným, teda sa s tým už nedalo nič robiť, len to zaplatiť. Sumu splatila, keď sa ozval exekútor, a teraz budú žalovať o bezdôvodné obohatenie O. L..

6. Súd prvej inštancie z detailu pohybov na účtoch č.: U.: S. a IBAN: S. zistil, že dňa 17.09.2018 bola odoslaná z účtu spoločnosti NOVEOND BOHEMIA suma 72.000,- eur a táto bola pripísaná na účet žalovanej s informáciou pre príjemcu „pozicka JF“. Tiež zistil, že zmluvou o postúpení časti pohľadávky zo dňa 20.04.2020 postupca O. L. postúpil na žalobcu ako postupníka časť pohľadávky proti žalovanej ako dlžníkovi v sume 22.000,- eur za odplatu 17.600,- eur. Postupca postúpil časť pohľadávky, ktorú mal voči žalovanej, a ktorá vznikla z titulu Zmluvy o pôžičke zo dňa 17.09.2018, na základe ktorej postupca ako veriteľ poskytol žalovanej pôžičku peňazí prostredníctvom prevodného príkazu cez službu internet banking v hodnote 72.000,- eur s termínom splatnosti, ktorý podliehal ústnemu dojednaniu o dobe vrátenia peňažných prostriedkov, a ktoré postupcovi dlžník do dnešného dňa nevrátil. Listom zo dňa 20.04.2020 postupca O. L. oznámil žalovanej postúpenie časti pohľadávky na žalobcu. Vychádzal z výpovede svedka O. L., že žalovanú 3 - 4 krát videl. Uviedol, že finančné prostriedky posielal žalovanej prostredníctvom firemného účtu spoločnosti NOVEOND BOHEMIA z dôvodu, že tam mal ako fyzická osoba peniaze. V účtovníctve to vykázal ako vyplatenie záväzku spoločníkovi, avšak nepamätá si to presne. Peniaze poslal preto rýchlo, lebo ho o to požiadala O. P., aby platbu mal čím skôr. V priebehu niekoľkých rokov to bolo viac platieb cca 150.000,- eur a značná časť týchto platieb išla v hotovosti, okrem týchto platieb išla žalovanej platba na účet vo výške 20.000,- eur a niečo. Na otázku súdu, prečo požičiaval peniaze žalovanej, svedok uviedol, že pretože ho o to požiadala žalovanej otec, že potrebuje požičať peniaze s tým, že mu ich bude vracat. Svedok uviedol, že žalovaná ho oslovila prostredníctvom jej otca. Otec žalovanej častokrát žiadal čiastky za rôznymi účelmi, či už pre jeho dcéru, alebo pre neho. Hotovostné platby išli p. P. ako aj p. I., ktoré následne mali byť pre p. P.. Peniaze, ktoré posielal na účet žalovanej bola pôžička žalovanej. Na otázku PZ žalovanej - Mgr. Dana Márton, či zdôvodňoval p. P., prečo žalovaná potrebovala takéto opakované vysoké sumy od svedka, svedok uviedol, že nie, nezdôvodňoval to. Svedok mal v tom čase voči p. P. veľkú dôveru. Na otázku PZ žalovanej - JUDr. Mgr. Jaroslav Plunár, keď svedok tvrdí, že sa jednalo o záväzkový vzťah medzi svedkom a žalovanou, ako vznikol tento vzťah, svedok uviedol, že už uviedol, že ho požiadala otec žalovanej. Ďalej vychádzal z výpovede svedka O. P., otca žalovanej, že celá pôžička vznikla tak, že si od neho O. L. systematicky požičiaval peniaze v hotovosti na kúpu strojov na ťažbu a nákup bitcoinov. Následne po nejakom čase O.E. L. povedal, že by bolo dobré mu peniaze vrátiť, tak mu O. L. ponúkal nejaký objekt v Levoči a pod., ale keďže to už boli založené veci v prospech ďalších ľudí, kde bola uvedená poznámka, že je potrebné niečo ešte uhradiť, tak požiadala O. L., aby mu uhradil sumu a povedal, aby to uhradil na účet jeho dcéry. Mal to hradiť na účet dcéry z dôvodu, že dcéra spravuje jeho účty, keď treba, keď ide do zahraničia a pod. Svedok uviedol, že v roku 2012 predal nehnuteľnosť v Dúbravke za 2.100.000,- eur. Hotovosť si vybral, aby mal na podnikanie, ktoré chcel rozbehnúť. Momentálne má na účte plus - mínus 50.000 - 100.000,- eur. O. L. vedel, že tieto finančné prostriedky sú za predaj domu, teda vedel, že má finančné zdroje. Svedok ďalej uviedol, že aj jeho priateľov žiadala O. L. o finančné prostriedky na ťažbu bitcoinov. Peniaze O. L. požičiaval zo svojich súkromných finančných prostriedkov v hotovosti. Peniaze mu požičiaval z dôvodu, že to bol jeho dobrý priateľ a O. L. mu dal aj kartu, kde mu bude pripisovať bitcoinov za to, že bude robiť tú ťažbu. S O. L. sa poznal cez ďalších ľudí, ktorých už teraz nevie uviesť a zdal sa mu ako seriózny človek a tiež mu O. L. sľúbil, že svedok na tom zarobí nejaké peniaze. Doklad

o tom, že mu požičal peniaze pôvodne bol, ale potom, keď poslal peniaze, tak to skončilo a následne papier roztrhal, lebo na tom O. L. trval. Svedok O. L. požičal vyše 70.000,- eur, potom ich O. L. postupne vracal na účet svedka a na účet dcéry. Svedok nevie o žiadnom kontakte jeho dcéry s O. L., nevie o tom, či sa poznali. Na otázku súdu prvej inštancie, v akej finančnej kondícii bol v tom čase svedok, svedok uviedol, že nepožičiaval si peniaze. Požičiaval si peniaze len vtedy, ak mal veľa peňazí v obehu, ale nepožičiaval si od O. L., ale od svojich najbližších priateľov a to z dôvodu, že ich potreboval hneď súrne, keď niečo nevydalo, nedošlo a pod., jednalo sa o sumy max. do 5.000,- eur. Na otázku PZ žalobcu, či mal dispozičné právo k bankovému účtu jeho dcéry, na ktorý boli poukázané peniaze, svedok uviedol, že áno a stále má. Prístup k internet bankingu účtu dcéry nemá, ani mu nie sú zasielané výpisy z bankového účtu dcéry. Na otázku PZ žalobcu, či boli uzatvorené zmluvy na pôžičky s O. L., svedok uviedol, že áno, bola zmluva o pôžičke, avšak si to už presne nepamätá, lebo to roztrhal. Pôžičky boli písomné na väčšie sumy, na nižšie sumy boli ústne. Potom ako sa to nazhromaždilo, tak O. L. podpísal uznanie dlhu.

7. Zistený skutkový stav súd prvej inštancie právne posúdil podľa § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), z ktorého vyvodil, že pre uzavretie dohody o pôžičke sa nevyžaduje písomná forma, takže táto zmluva môže byť uzavretá i ústne alebo konkludentným spôsobom. Za podstatnú náležitosť obsahu takejto dohody mal okrem označenia zmluvných strán, predovšetkým určiť predmetu pôžičky. Uviedol, že z obsahu zmluvy musí vyplývať i povinnosť dlžníka vrátiť veci rovnakého druhu (peňazí). Keďže táto zmluva je reálnou zmluvou (kontraktom), mal za to, že k jej uzavretiu zákon vyžaduje i skutočné odovzdanie predmetu pôžičky veriteľom dlžníkovi. Dokiaľ k odovzdaniu peňazí nedôjde, medzi zmluvnými stranami právny vzťah z pôžičky nevznikne.

8. Pripomenul, že v konaní žalobca tvrdil, že sa stal na základe zmluvy o postúpení časti pohľadávky veriteľom pohľadávky v sume 22.000,- eur s príslušenstvom voči žalovanej. Túto pohľadávku nadobudol od pôvodného veriteľa O. L., ktorý podľa jeho tvrdenia previedol žalovanej na účet v jej vlastníctve sumu 72.000,- eur titulom pôžičky. Žalovaná uzatvorenie pôžičky rozporovala, uviedla, že sa s O. L. nepozná, nikdy s ním nekomunikovala, ani ho o poskytnutie pôžičky nikdy nepožiadala. Finančné prostriedky, ktoré boli pripísané dňa 17.09.2018 na jej účet s poznámkou „pozicka JF“, slúžili na vyrovnanie vzťahov medzi jej otcom O. P. a O. L. (O. L. vrátil pôžičku O. P.).

9. V konaní vykonaným dokazovaním dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je nedôvodná. Žalobca podľa súdu prvej inštancie nepreukázal, že by medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou vznikol právny vzťah založený zmluvou o pôžičke, keďže nemal za preukázané, že O. L. ako postupca pohľadávky uplatnenej žalobcom v konaní poskytol žalovanej tvrdenú pôžičku. O. L. vo svojej výpovedi v konaní tvrdil, že finančné prostriedky si pre žalovanú požičal O. P., čím potvrdil, že nie so žalovanou, ale s O. P. mal uzatvoriť zmluvu o pôžičke, a teda žalovaná nebola zmluvnou stranou tvrdenej zmluvy o pôžičke. Mal za to, že žalovanej preto z tohto vzťahu neplynú žiadne povinnosti, keďže sa k ničomu nezaviazala. Žalovaná po celý čas namietala vznik zmluvy o pôžičke, a peniaze pripísané na jej účet považovala za vrátenie pôžičky jej otcovi s miestom plnenia na jej osobný účet, s ktorým má O. P. ako disponent právo nakladať. Súd prvej inštancie už z dôvodu nepreukázania existencie zmluvy o pôžičke medzi O. L. ako pôvodným veriteľom (právnym predchodcom žalobcu) a žalovanou ako dlžníčkou posúdil žalobu ako nedôvodnú, a preto ju v celom rozsahu zamietol.

10. Navyše uviedol, že aj keby nebol dôvodom tvrdenej pohľadávky O. L. voči žalovanej zmluvný vzťah založený zmluvou o pôžičke, ale by si zaplatenie 22.000,- eur (resp. 72.000,- eur) uplatňoval titulom bezdôvodného obohatenia z dôvodu nepreukázaného právneho dôvodu poskytnutia peňažných prostriedkov na účet žalovanej dňa 17.09.2018, túto žalobu by tiež posúdil ako nedôvodnú, keďže na prípadné vydanie bezdôvodného obohatenia voči žalovanej by bola oprávnená spoločnosť NOVEOND BOHEMIA, s.r.o., ktorej patril účet, z ktorého boli finančné prostriedky žalovanej dňa 17.09.2018 na účet prevedené. V danom prípade však žalobcovi O. L. postúpil časť tvrdenej pohľadávky voči žalovanej titulom zmluvy o pôžičke, ktorej existenciu považoval súd prvej inštancie za nepreukázanú z dôvodov uvedených vyššie.

11. Súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov U. Z. Z. a A. I. navrhnutých žalovanou na preukázanie jej tvrdení, nakoľko to považoval za nevhodné predlžovanie konania, keďže už z vykonaných dôkazov (listinné dôkazy a výpovede svedkov) považoval žalobu za nedôvodnú.

12. V súlade s vyššie uvedeným, vyhodnotiac, že žalobca ako právny nástupca O. L. v konaní nepreukázal, že by O. L. poskytol žalovanej dňa 17.09.2018 pôžičku, ktorej vrátenie časti si žalobca ako právny nástupca v konaní žalobou uplatnil, žalobu ako nedôvodnú zamietol a v zmysle zásady úspešnosti v konaní súlade s § 255 ods. 1 CSP v spojení § 262 ods. 1 CSP priznal úspešnej žalovanej voči v konaní neúspešnému žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

13. Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie žalobca z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Rozhodnutie súdu prvej inštancie považoval žalobca za nesprávne v tom, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a zároveň rozhodnutie súdu prvej inštancie podľa neho vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podané odvolanie podčiarkol žalobca nasledovnými právne relevantnými argumentmi: Žalobca namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym právnym záverom a napadnutý rozsudok mal za arbitrárny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci a nepreskúmateľný pre nedostatočne zistený skutkový stav veci. Súd prvej inštancie sa podľa názoru žalobcu v napadnutom rozsudku nedostatočne vysporiadal s vyjadreniami žalobcu, s listinnými dôkazmi a na základe vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Súd prvej inštancie sa nedostatočne a nesprávne vysporiadal s námietkami žalobcu, dokonca s niektorými námietkami sa vôbec nezaoberal. Žalobca považoval rozsudok súdu prvej inštancie za nepreskúmateľný z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a nepodloženia rozsudku kvalifikovanou právnou argumentáciou. Zo strany súdu prvej inštancie mal za porušený právny princíp „predvídateľnosti práva“. V zmysle uznesenia Najvyššieho súdu SR z 17.10.2011, sp.zn.: 7 Cdo 42/2010 predvídateľné je také rozhodnutie, ktorému predchádza predvídateľný postup pri konaní a rozhodovaní. Zákon ustanovuje, že účastníci by nemali byť zaskočení možným iným právnym posúdením veci súdom bez toho, aby im bolo umožnené tvrdiť skutočnosti významné z hľadiska sudcovho právneho názoru a navrhnúť na ich preukázanie dôkazy. Rovnako by nemali byť zaskočení takým postupom súdu, ktorý nemá oporu v predvídateľnom právnom postupe súdu, ktorý nie je v súlade s procesným právom a jeho pravidlami. Konanie súdu v súlade so zákonom musí vykazovať určitú kvalitu a v materiálnom ponímaní zabezpečovať tak právo na súdnu ochranu. Súdna rozhodnutie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany, musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky zrozumiteľnosti, určitosti, jasnosti a súladu jeho skutkových i právnych dôvodov vo vzťahu k výroku. Vytkol súdu prvej inštancie, že v napadnutom rozsudku uvedené prvky absentujú. Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp.zn.: II. ÚS 250/2011 zo dňa 08.12.2011 je súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a obranou proti uplatneniu. Vyjadruje to aj znenie CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku uvedie súd podstatný obsah prednesov, stručne a výstižne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných zákonných ustanovení. Súd má podľa citovaného ustanovenia zákona dbať na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé. Namietal, že takéto atribúty odôvodnenia v kontexte citovaného nálezu Ústavného súdu SR v napadnutom rozsudku absentujú. Napadnutý rozsudok je podľa neho postavený iba na subjektívnom názore súdu v žalovanej veci a vôbec neodzrkadľuje objektívne skutočnosti a vykonané dôkazy. Žalobca vyjadril presvedčenie, že súd na základe vykonaných dôkazoch dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca zdôraznil, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku obmedzil len na zopakovanie dôvodov žaloby, ktorú prakticky opísal a na zopakovanie vyjadrenia účastníkov konania bez toho, aby uviedol akúkoľvek právnou argumentáciu a svoje úvahy, z ktorých pri rozhodovaní vychádzal. Celé odôvodnenie rozsudku je zredukované na 5 strán, pričom v odôvodnení rozsudku podľa neho absentuje právna argumentácia súdu vo vzťahu k zamietnutiu žaloby. Odôvodnenie rozsudku postavil súd prvej inštancie iba na vágnom konštatovaní, že žaloba je nedôvodná. Uviedol, že žalovanú pohľadávku žalobca nadobudol na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky od právneho predchodcu pôvodného veriteľa O. L.. Pôvodná pohľadávka bola vo výške 72 000 EUR a táto suma bola poukázaná na bankový účet žalovaného dňa 17.09.2018 s poznámkou „pôžička JF.“ Skutočnosť, že peniaze neboli poukázané z bankového účtu O. L. na účet žalovaného, ale z iného bankového účtu, nemal v žalovanom prípade za dôležitú, nakoľko v konaní mal za preukázané, že išlo o finančné prostriedky O. L. ako pôvodného veriteľa pohľadávky. Svedok O. L. na pojednávaní uviedol, že posielal peniaze na bankový účet žalovaného prostredníctvom firemného

účtu z dôvodu, že tam mal ako fyzická osoba svoje súkromné peniaze. Medzi O. L. a žalovaným došlo k uzatvoreniu ústnej zmluvy o pôžičke, ktorá bola zo strany O. L. riadne plnená a pôžička bola riadne poskytnutá. Žalobca zdôraznil, že súd prvej inštancie sa dostatočne nevysporiadal so skutočnosťou, že na Okresnom súde Bratislava IV bolo proti žalovanému vedené aj ďalšie súdne konanie pod sp.zn.: 19C/25/2021, ktoré bolo právoplatne ukončené vydaním Platobného rozkazu zo dňa 16.11.2021 a následne na podklade tohto exekučného titulu bola pohľadávka vo výške 50 000 EUR vymožená v celom rozsahu v exekučnom konaní vedenom pred Exekútorským úradom Bratislava, súdneho exekútora JUDr. Kamila Líšku pod sp.zn.: 324EX 54/22. Pritom išlo o pohľadávku z rovnakého právneho titulu, ako je to v žalovanom prípade, nakoľko veriteľ O. L. požičal žalovanému sumu 72 000 EUR, z ktorej bola suma 50 000 EUR vymožená v exekučnom konaní a suma 22 000 EUR je predmetom tohto súdneho konania. Mal za to, že v tomto prípade zo strany súdu prvej inštancie došlo k porušeniu zásady rozhodovať v obdobných veciach rovnako. Súčasťou princípu právnej istoty, vyplývajúceho z článku 1 ods. 1 Ústavy SR je požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach, dala rovnaká odpoveď. Ak všeobecný súd rozhodne v obdobných veciach odlišným alebo protichodným spôsobom, bez zdôvodnenia odlišného stanoviska prijatého v takejto obdobnej veci, poruší základné právo na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 ústavy, ako aj jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Žalobca ďalej namietal, že súd prvej inštancie sa nesprávne vysporiadal so svedeckou výpoveďou svedka O. P., ktorý na pojednávaní uviedol, že má vlastný bankový účet v rovnakej banke ako jeho dcéra, čiže v Tatra banke, a.s., ale na druhej strane tvrdil, že si nechával posielat' peniaze na bankový účet jeho dcéry, kde ma dispozičné právo a kde vyberá finančné prostriedky. Ak by bola pravda to, čo svedok tvrdil, tak nebol dôvod zaťahovať do tejto záležitosti dcéru svedka. Výpoveď tohto svedka považoval za zavádzajúcu a účelovú, súd prvej inštancie neprávne vyhodnotil. Neexistuje podľa neho žiaden logický a ani právne relevantný dôvod, prečo by právny predchodca žalobcu plnil na bankový účet žalovaného, ak by peniaze nepožičal žalovanému, ale niekomu inému. Súdu prvej inštancie vytkol, že odôvodnil rozhodnutie jednostranne bez toho, aby dal odpoveď na všetky otázky a skutočnosti, ktoré vyšli najavo a ktoré sú pre rozhodnutie vo veci samej podstatné a meritórne. Žalovaný vyjadril presvedčenie, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a preto rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Na základe vyššie uvedených skutočností žalobca navrhol, aby Krajský súd v Bratislave ako súd druhej inštancie v zmysle § 388 OSP zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobe vyhovie a prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a zároveň prizná žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

14. Žalovaná vo svojej odvolacej replike prostredníctvom svojho právneho zástupcu nesúhlasila s tvrdením žalobcu v odvolaní, že napadnutý rozsudok je „arbitráry, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci a je nepreskúmateľný pre nedostatočne zistený skutkový stav“. Podľa nej žalobca tvrdí, že súd prvej inštancie sa nevysporiadal s námietkami žalobcu podľa jeho predstáv, resp. sa niektorým ani nevenoval. Žalobca však neuvádza o aké námietky ide, opätovne ide z jeho strany len o všeobecné ničím nepodložené tvrdenia spolu s absentujúcou právnou argumentáciou. Keďže žalobca opiera svoje odvolanie v podstate o abstraktné floskuly, mala za obťažné sa k nim relevantne vyjadriť. Rozsudok je podľa žalobcu „nepreskúmateľný z dôvodu nedostatočného odôvodnenia a nepodloženia rozsudku kvalifikovanou právnou argumentáciou“. Toto tvrdenie žalobca opiera o svoje „prekvapenie“ z takého právneho posúdenia veci súdom, ktoré zjavne nekorešpondovalo s právnym názorom žalobcu. V odvolaní sa žalobca odvoláva na zákon (čl. 2 CSP) a ňom zakotvený princíp právnej istoty, rovnako ako aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR (7Cdo/42/2010), podľa ktorého „Občiansky súdny poriadok stojí na zásade predvídateľnosti rozhodnutí súdu. Obávala sa, že žalobca si pojem „predvídateľnosť rozsudku“ vykladá po svojom, a síce ako rozsudok, ktorý strana očakáva (chce), preto je pre ňu predvídateľný. Z logiky veci však vyvodil, že každá zo strán očakáva odlišný, až protichodný rozsudok, ktorý bude zodpovedať jej predstavám. Pri takomto ponímaní „predvídateľnosti“ by potom vždy pri každom rozhodnutí súdu bola jedna strana, ktorá si výsledok predstavovala inak a preto považuje rozhodnutie súdu za „nepredvídateľné“. Mala za to, že prvoinštančný súd postupoval v súlade so zákonom, reagoval na návrhy strán na vykonanie dôkazov (boli vypočutí svedkovia navrhnutí nielen žalovanou ale aj žalobcom), stranám nebolo upreté ani obmedzené ich právo na riadny a spravodlivý proces. Súd prvej inštancie podľa nej postupoval v súlade so zákonom a vykonaním dokazovaním, ktoré mal žalobca možnosť v priebehu konania ovplyvniť navrhovaním svedkov, ich výsluchom ako aj predkladaním listinných dôkazov, dospel k predvídateľnému a podľa jej názoru správne záveru. Z obsahu odvolania mal za zrejme, že žalobca nemá žiadne nové návrhy na dokazovanie, pretože

všetky svoje dôkazy a argumenty predložil súdu prvej inštancie už počas prvoinštančného konania a tieto boli riadne vykonané. Žalobca ďalej vytyka odôvodneniu rozsudku, že „súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozsudku obmedzil len na zopakovanie dôvodov žaloby, ktorú prakticky opísal a na zopakovanie vyjadrenia účastníkov konania bez toho, aby uviedol akúkoľvek právnu argumentáciu a svoje úvahy odôvodnenie postavil súd iba na vágnom konštatovaní, že žaloba je nedôvodná.“ S uvedeným spochybnením odôvodnenia nesúhlasila. Odôvodnenie súdu prvej inštancie označila za štandardne štruktúrované - úvodom sa venuje popisu skutkového stavu, ktorý obsahuje práve dôvody žaloby, vyjadrenia účastníkov, a až záverom sa súd prvej inštancie venuje zdôvodneniu svojho rozhodnutia. K obsahu odôvodnenia rozsudku sa žalobca vo svojom odvolaní nevyjadruje. Žalobca vo svojom odvolaní, rovnako ako na ostatnom pojednávaní pred prvoinštančným súdom vytyka súdu prvej inštancie „porušenie zásady rozhodovať v obdobných veciach rovnako“. Žalobca popisuje, ako pôvodný veriteľ O. L. mal požičať žalovanej sumu 72.000,- EUR s tým, že 22.000,- EUR z tejto sumy postúpil na žalobcu a zvyšok, 50.000,- EUR, vymáhal p. L. sám. Súhlasila s tým, že vymáhanie sumy 50.000,- EUR pánom L. malo iný „osud“ ako vymáhanie 22.000,- EUR žalobcom. Avšak žalobca si podľa nej nesprávne vysvetľuje zásadu rozhodovania v obdobných veciach rovnako. V prípade vymáhania 50.000,- EUR s prísl. p. L. poslal súdu základné informácie, na základe ktorých súd (nesprávne) rozhodol a vydal platobný rozkaz. Tým, že žalovaná nebola s týmto konaním oboznámená, došlo jej až oznámenie od exekútora o vymáhaní pohľadávky. V danom štádiu konania už nemala žalovaná inú právnu možnosť, len zaplatiť. Z uvedeného však nemožno podľa nej v žiadnom prípade odvodiť, že tento postup bol správny, legálny, či v súlade s vôľou žalovanej. V prípade, že by žalovaná mala možnosť reagovať už na platobný rozkaz, podala by odpor, kde by, rovnako ako v prípade tohto konania, namietala jeho základnú procesnú nesprávnosť (absencia aktívnej legitímácie) a konanie p. L. voči žalovanej v rozpore s dobrými mravmi. Tvrdenie, že sa v danom prípade jedná o porušenie zásady rozhodovania v obdobných veciach rovnako, preto podľa nej neobstojí a je neaplikovateľné na posudzovaný prípad. S ohľadom na vyššie uvedené skutočnosti a vykonané dokazovanie žiadala odvolací súd, aby rozhodol o zamietnutí odvolania v celom rozsahu a potvrdil napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu ako vecne správny.

15. Samotná žalovaná v odvolacej replike namietala, že odvolanie žalobcu spísal právny zástupca žalobcu dňa 20.12.2022, v čom vidí žalovaná rozpor so zákonom, nakoľko žalobca je v konaní zastúpený právnickou osobou, ktorá je advokát a to Benčík & partners, s.r.o. Uviedla, že advokátska kancelária, ktorá je právnická osoba, je povinná komunikovať so súdom len cestou elektronickej podateľne. Namietala, že toto podanie teda nespĺňa náležitosti podania podľa § 821 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov znení neskorších právnych predpisov, keď nebolo doručené do elektronickej stránky súdu. Pokiaľ žalobca cestou právneho zástupcu vo svojom odvolaní proti rozsudku tvrdí, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaného dokazovania k nesprávnym právnym záverom a napadnutý rozsudok je arbitrárny, vychádzajúci z nesprávneho posúdenia veci a je nepreskúmateľný pre nedostatočné zaistenie skutkového stavu veci, namietala, že žalobca uvádza len odkazy na judikatúru a rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp.zn. 7Cdo/42/2010 a nález Ústavného súdu SR sp.zn. II. ÚS/250/2011, pričom nešpecifikuje, v čom malo konaním prvoinštančného súdu dôjsť k rozporu s citovanou judikatúrou a mala za nemožné sa bližšie k argumentácii žalobcu uvedené v odvolaní vyjadriť. Tiež považovala dokazovanie prvoinštančného súdu za primerané, keď dal podľa nej primeraný priestor obom stranám sporu k tomu, aby sa vyjadrili tak, ako to CSP vo svojich ustanoveniach § 149 a nasl. vyžaduje. Vyjadrila názor, že strany mali primeraný priestor na uplatnenie svojich skutkových tvrdení prípadne na popretie skutkových tvrdení protistrany. V rámci všeobecných ustanovení o dokazovaní § 185 a nasl. CSP súd prvej inštancie umožnil vykonanie dôkazov tak, ako ich definuje ustanovenie § 188 CSP s tým, že pri ich uplatňovaní (vykonaní) žalobca nenamietal, že by súd prvej inštancie niektorý ním navrhovaný úkon nevykonal. Práve naopak prvoinštančný súd vykonal výsluch strán konania podľa § 195 CSP a tiež výsluch navrhnutých svedkov podľa § 196 CSP v rozsahu potrebnom na zistenie všetkých okolností, ktoré potreboval pre rozhodnutie. V rámci výsluchu svedkov a strán konania umožnil právnym zástupcom ako aj stranám konania klásť otázky, čo strany a ich právni zástupcovia aj primerane využili. Vykonané výsluchy strán konania ako aj svedecké výpovede podľa nej jednoznačne potvrdili, že pôvodný veriteľ O. L. žalovanú nikdy nevidel, neprebehla medzi ním a žalovanou žiadna telefonická alebo mailová komunikácia. V čase, kedy malo prísť k uzavretiu zmluvy o pôžičke dokonca žalovaná bola v takom stupni tehotenstva, že v nemocnici rodila a teda nemohla ani kontrolovať svoj bankový účet. Žalobca podľa nej nepreukázal, že by medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou vznikol právny vzťah založený zmluvou o pôžičke. Keďže zmluvu o pôžičke označila za dvojstranný právny akt, súd prvej inštancie podľa názoru žalovanej správne vyhodnotil, že k vzniku zmluvy ani len nedošlo, lebo žalobca nijako nepreukázal, že právny predchodca

žalobcu sa čo i len komunikačnými prostriedkami stretol so žalovanou. Na vyjadrenie svedka O. L. o tom, že so žalovanou uzavrel ústnu zmluvu, že použil účet právnickej osoby a to obchodnej spoločnosti NOVEOND BOHEMIA, s.r.o. na ktorom mal údajne súkromné peniaze, žalovaná uviedla, že sa jedná len o účelové tvrdenia žalobcu. Vyhodnotenie svedeckej výpovede O. P. ako otca žalovanej ponechala žalovaná na posúdení odvolacieho súdu. Žalobca mal podľa nej primeraný časový priestor, ktorý mu poskytol súd prvej inštancie na kladenie otázok svedkovi a odstránenie prípadných nejasností. Ak však toto nevyužil, má žalovaná za to, že rozsah výpovede svedka P. bol primeraný potrebnému dokazovaniu. K tomu, že žalobca viackrát uvádza, že v konaní na Okresnom súde Bratislava IV pod sp. zn. si žalobca uplatnil sumu 50.000 €, ktorá mu bola na základe platobného rozkazu vydaného Okresným súdom Bratislava IV aj priznaná, žalovaná uviedla, že platobný rozkaz bol vydaný len na základe tvrdení žalobcu. Bol doručený do dátovej schránky žalovanej a žalovaná zmeškala lehotu na podanie odporu, keďže túto schránku nevyberala, lebo nevedela, že jej bola zriadená. O právoplatnosti platobného rozkazu sa dozvedela až od súdneho exekútora pri doručení exekučného príkazu. V danej veci v zákonom stanovenej lehote podala žalovaná na Okresný súd Bratislava IV návrh na obnovu konania. Žalovaná žiadala, aby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie.

16. Ďalšie vyjadrenia strany sporu v rámci odvolacieho konania nepodalí.

17. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP) prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania v rozsahu a z dôvodov odvolania podľa § 379 a § 380 ods. 1 CSP a po zistení, že bolo podané včas oprávnenou osobou a netrpí vadami, ktoré by bránili jeho vecnému prejednaniu dospel k záveru, že nie je dôvodné. Súd prvej inštancie zistil pre účely rozhodnutia vo veci skutkový stav dostatočne z hľadiska skutočností potrebných pre právne posúdenie žalobou uplatneného nároku, výsledky vykonaného dokazovania v danej veci správne zhodnotil a na vec aplikoval zodpovedajúce právne normy, ktoré aj správne vyložil. Vec teda aj správne právne posúdil. Svoje skutkové a právne závery v napadnutom rozhodnutí aj dostatočne odôvodnil (§ 220 ods. 2 CSP). Odôvodnenie napadnutého rozsudku považuje odvolací súd za vyčerpávajúce a stotožňuje sa s ním (§ 387 ods. 2 CSP). V odvolaní žalobcom uvádzané argumenty nie sú spôsobilé prívodiť iný než napadnutým rozsudkom vyslovený právny záver o nedôvodnosti jeho žalobou uplatneného nároku proti žalovanej, keď v odvolaní uvádzané argumenty nepredstavujú ani také, s ktorými by sa súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia napadnutého rozsudku nevysporiadal alebo by im nevenoval náležitú pozornosť. Nie je preto potrebné ani jeho dôvody dopĺňať, nakoľko by išlo len o opakovanie právnych záverov súdu prvej inštancie. Práve z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je žiaduce, aby v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu boli zopakované tie závery a zhodnotenia, ktoré už odzneli v odôvodnení prvoinstančného rozhodnutia. Je postačujúce, pokiaľ sa len k vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia, vo väzbe k odvolacím dôvodom, zvýraznia právne významné, prípadne skutkovo rozhodné okolnosti. Tento postoj odvolacieho súdu je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 350/09 z 08.10.2009, v zmysle ktorého“ odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvostupňové a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II.ÚUS 78/05, III.ÚS 264/08, IV.ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov vydaných v priebehu príslušného súdneho konania“. I v zmysle rozsudku Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Cdo170/2005 „pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu“. Možno konštatovať, že v danej veci súd prvej inštancie dal zrozumiteľnú a presvedčivú odpoveď na podstatné argumenty strán sporu v snahe garantovať im právo na spravodlivé súdne konanie. Skutočnosť, že neboli naplnené očakávania žalobu a že súd prvej inštancie nerozhodol v súlade s jeho právnymi názormi, neznamená porušenie jeho práva na spravodlivé súdne konanie. Ochranu poskytol stranám v zákonom požadovanej kvalite.

18. V sporovom konaní, o ktoré ide i v prejednávanej veci, sa uplatňuje prejednávací zásada. Strana sporu má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť, t. j. povinnosť unesenia dôkazného bremena o svojom tvrdení. Bremeno tvrdenia má základ v tom, že strana, ktorá má povinnosť tvrdenia, v danom prípade žalobca, ktorý má povinnosť tvrdiť skutočnosť, od ktorých odvodzuje žalobou uplatnený nárok, nesie tiež zodpovednosť za to, že sa súd skutočne potrebnú rozhodnú skutočnosť z dôkazných prostriedkov dozvie. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenie dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností,

ktoré musia byť pre účely úspechu v spore preukázané), ako aj jeho konkrétnu podobu a taktiež nositeľa dôkazného bremena.

19. Pokiaľ ide o hodnotenie vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie odvolací súd uvádza, že podľa ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti., pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, keď v zmysle ods. 2 tohto ustanovenia vierohodnosť každého vykonaného dôkazu môže byť spochybnená, ak zákon neustanovuje inak. Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti či nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Medzi skutočnosťami, ktoré boli tvrdené a boli predmetom dokazovania, sudca rozlišuje tie, ktoré sú pre spor rozhodné. Zákon nepredpisuje pravidlá, z ktorých by malo vychádzať hodnotenie jednotlivých dôkazov a ich hodnotenie vo vzájomnej súvislosti. Hodnotenie dôkazov je zložitý myšlienkový proces, ktorého podstatou sú čiastkové i komplexné závery sudcu o výsledkoch vykonaného dokazovania. Základom hodnotiaceho princípu súdu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Vierohodnosť určitého poznatku získaného vykonaním konkrétneho dôkazu a teda aj jeho význam z hľadiska dôkazu pravdivosti či nepravdivosti skutkových tvrdení súd hodnotí jednak izolovane, jednak v porovnaní s poznatkami získanými vykonaním všetkých zostávajúcich dôkazov. Získané poznatky potom porovná s poznatkami získanými hodnotením ostatných dôkazov a uváži, do akej miery sú tieto poznatky súladné či protichodné, vzájomne sa doplňujúce a pod. Výsledkom celkového hodnotenia dôkazných prostriedkov je záver o pravdivosti tvrdených skutočností, ktorý je podkladom pre záver o tom, či a do akej miery účastník splnil svoju povinnosť preukázať skutkové tvrdenie. Také hodnotenie dôkazov, ktoré vyznie v záver, že pravdivosť skutkových tvrdení nemožno potvrdiť ani vylúčiť, povedie k tomu, že rozhodnutie súdu vyznie nepriaznivo pre účastníka, ktorého pravdivosť tvrdení mala byť preukázaná. Zo zásady voľného hodnotenia dôkazov vyplýva, že nesprávnosť tohto hodnotenia možno vyčítať, len ak výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia. Nemožno potom ani polemizovať so skutkovými závermi súdu a namietat', čomu uveril a čomu nie, že niektorý dôkaz nemal za pre skutkový stav dôležitý alebo naopak (6MCdo 1/2010).

20. Právnym posúdením veci je potom činnosť súdu, ktorou zistený skutkový stav subsumuje pod skutkové podstaty určitých právnych noriem hmotnoprávneho charakteru, na základe čoho dospieva k záveru, či právo prizná alebo neprizná. Právne posúdenie veci je nesprávne, ak súd skutkový stav subsumuje pod nesprávnu normu, alebo ak správne aplikovanú právnu normu nesprávne interpretuje. Nesprávnym právnym posúdením sa teda rozumie omyl pri aplikácii práva. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že logicky a teda zákonne vyhodnotené dokazovanie súd prvej inštancie aj správne právne posúdil. Za podstatu práva na spravodlivý súdny proces je potrebné označiť možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom, keď integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky, pričom z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami. Jeho súčasťou nie je ani právo procesnej strany vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (porovnaj rozhodnutia ústavného súdu sp.zn. IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, 1. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

21. Predmetom preskúmaného sporu je žalobcom tvrdený dlh žalovanej zo zmluvy o pôžičke uzavretej podľa tvrdenia žalobcu s jeho právnym predchodcom zo zmluvy o postúpení pohľadávky, ktoré svoje tvrdenie žalobca preukazoval výpisom z účtu predchodcu žalobcu, v zmysle ktorého mal jeho predchodca poukázať na účet žalovanej peňažné prostriedky v žalovanej výške titulom pôžičky, ktorej uzavretie však nepreukázal, nakoľko súd prvej inštancie vykonané dokazovanie v tomto smere vyhodnotil logicky, keď dospel k záveru, že nešlo o účet patriaci predchodcovi žalobcu, a že tieto boli na účet žalovanej poukázané z iného právneho dôvodu než titulom poskytnutia peňažných prostriedkov na základe uzavretej zmluvy o pôžičke, a to titulom vrátenia dlhu otcovi žalovanej, čomu môže nasvedčovať i poznámka uvedená k relevantnej transakcii predchodcu žalobcu „pôžička JF“. Reálne uzavretie zmluvy

o pôžičke medzi predchodcom žalobcu a žalovanou a odovzdanie jej peňažných prostriedkov titulom platne uzavretej zmluvy o pôžičke ako hmotnoprávneho základu pre záver o dôvodnosti žaloby žalobca nesúci v spore dôkazné bremeno o svojom nároku nepreukázal. Taktiež sa odvolací súd stotožňuje s právnym záverom súdu prvej inštancie o absencii aktívnej legitímácie žalobcu v spore pre prípad právneho posúdenia nároku ako nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia plnením bez právneho dôvodu, nakoľko účet, z ktorého boli žalovanej peňažné prostriedky, nebol účtom predchodcu žalobcu. Ak sa žalobca odvolával na iné právoplatne skončené konanie vedené so žalovanou o zvyšku dlhu z ním tvrdenej pôžičky a operoval nutnosťou predvídateľnosti súdnych rozhodnutí, k uvedenému má odvolací súd za to, že rozdielna rozhodovacia prax súdu o „totožných“, resp. obdobných veciach nie je žiaduca. Zákonná formulácia princípu právnej istoty vyjadrená v čl. 2 CSP chráni hodnotu predvídateľnosti práva resp. súdnych rozhodnutí ako jednu z najvyšších ústavných hodnôt materiálneho právneho štátu. V zmysle odseku 2 citovaného článku je právnou istotou stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Ak sa spor na základe prihliadnutia na prípadné skutkové a právne osobitosti prípadu rozhodne inak, každý má (podľa odseku 3 tohto článku, pozn.) právo na dôkladné a presvedčivé odôvodnenie tohto odklonu. Inými slovami, princíp predvídateľnosti rozhodovania a rozhodnutia znamená, že účastníci právnych vzťahov môžu legitímne očakávať, že štátne orgány budú v skutkovo a právne porovnateľných prípadoch rozhodovať rovnako. Iba takýto postup rešpektuje právnú istotu a jeho dôsledné dodržiavanie sa významne pozitívne prejavuje aj v rámci celkového nazerania spoločnosti na význam a úlohu práva. Na druhej strane je nutné uviesť, že predvídateľnosť práva nemožno vnímať absolútne. Obdobnú vec je možné rozhodnúť aj inak než v predošlých prípadoch. V takom prípade je však súd povinný svoje závery riadne, racionálne a ústavne konformne odôvodniť (čl. 2 ods. 3 CSP), a to takým spôsobom, aby predošlé rozhodnutia neboli ignorované, ale práve naopak, aby sa s nimi súd argumentačne vysporiadal (nález Ústavného súdu SR, sp.zn. III. ÚS 289/2017 zo dňa 21.11.2017). Spor o vymoženie zvyšku tvrdeného dlhu žalovanej zo žalobcom tvrdenej zmluvy o pôžičke však nebol prejednaný meritorne, nebolo v rámci konania o tomto nároku vykonané žiadne dokazovanie a k právoplatnosti platobného rozkazu vydaného všeobecným súdom došlo bez podania odporu žalovanou, keďže podľa jej tvrdenia nemala vedomosť o jej elektronickej schránke a o platobnom rozkaze nemala vedomosť. Bez ohľadu na to, či jej tvrdenie je v tomto smere pravdivé alebo nie, vydanie platobného rozkazu v inej obdobnej veci, neznamená rozhodnutie súdu v inej obdobnej veci po vykonaní hodnotenia vykonaného dokazovania a nemôže odoprieť právo žalovanej na realizáciu jej procesných oprávnení (logické vyhodnotenie dokazovania súdom) v inej obdobnej/preskúmvanej veci, nakoľko by uvedeným postupom došlo k porušeniu jej práva na prístup k súdu a k porušeniu jej práva na spravodlivý súdny proces, garantovaný jej rovnako ako žalobcovi. Vzhľadom na nevykonanie dokazovania v inom obdobnom spore a vzhľadom na jeho skončenie bez jeho meritórneho prejednania v dôsledku nepodaného odporu nemožno hovoriť ani o porušení zásady predvídateľnosti súdnych rozhodnutí v danej veci, nakoľko ide len o rozdielny procesný postup strany sporu v jednotlivých veciach, pričom možnosť realizácie zákonného procesného postupu musí mať strana sporu zachovanú v každom spore.

22. Vzhľadom na vyššie uvedené vyhodnotil odvolací súd odvolacie námietky žalobcu za nedôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v spojení s k nemu sa viažucim opravným uznesením podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

23. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle zásady úspešnosti v konaní podľa § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní plne úspešnej žalovanej priznal v plnom rozsahu nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

24. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).